

Records confinats

«Quan intento analitzar els dies més durs del confinament he de fer un esforç per recordar els pitjors moments»

Aquest cap de setmana a Torelló se celebra l'Aplec de Rocaprevera. Per a les noies i nois que van a les escoles del poble és una alegria que el primer dilluns després de la primera setmana de curs tinguin festa. El ja clàssic ?dilluns de Rocaprevera?. Aquest any, però, com us podeu imaginar els actes principals s'han suspès o canviat de format. Si una cosa té un ?aplec? és que sol aplegar força gent. Malgrat això, sí que s'ha publicat el tradicional programa que conté textos de diferents autors. Aquest any m'han demanat tornar-hi a col·laborar. Sempre que puc, procuro fer-ho. A continuació trobareu el text d'aquest any:

Segur que hi ha especialistes en psicologia que ho explicarien molt millor, però sembla bastant demostrat que els humans tenim certa tendència, amb el temps, d'anar esborrant els mals records i retenir els millors. Possiblement es tracti d'un procés selectiu per fer més satisfactori el nostre pas per la Terra. Per suposat, no és una norma o una regla que serveixi per a tothom. Hi ha persones a qui els mals records els persegueixen i fins i tot els fan malviure. Però tenim una tendència natural a edulcorar el nostre passat. Fixeu-vos, si no, com per exemple decorem les nostres cases amb objectes que ens porten bons records o de quina manera emmagatzemem les fotografies. Fins i tot hi ha aplicacions de les xarxes socials que cada dia ens recorden les celebracions d'avui fa uns anys.

Doncs bé, si mirem enrere uns mesos i ens fixem en com vàrem viure els dies del confinament per la Covid-19 és molt probable que tot plegat ens sembli menys greu o preocupant del que va ser o ho vam viure aquells dies. És cert que hi ha alguns estudis que expliquen que el coronavirus portarà seqüeles físiques i psicològiques i no només a les persones que han viscut directament la malaltia. Però fins i tot aquells qui van patir la pèrdua d'algun familiar o han passat la malaltia, o les seves conseqüències, és probable que amb el temps vagin eliminant els records més negatius d'aquells dies crítics. Esperem que sigui així.

Quan intento analitzar els dies més durs del confinament la veritat és que he de fer un esforç per recordar els pitjors moments. També us he de dir que, sortosament, a casa no en vam patir directament la part més dura. Sí que hem estat al cas d'amics o coneguts que ho han passat molt malament i, per suposat, ens ha provocat també malestar. De fet, sí que és cert que hi havia estones que, almenys a mi, la situació em va angoixar. Es vivia amb preocupació i fins i tot por i a estones no volies ni escoltar o veure les notícies. Alguns dies eren com una muntanya russa d'emocions i et venien ganes de plorar. Recordo que quan portàvem un parell o tres de setmanes tancats a casa vaig arribar a perdre el sentit de l'orientació: em queien objectes de les mans, m'equivocava a l'hora d'endregar les coses als armaris de la cuina o em deixava la porta de casa oberta.

Però, insisteixo, quan miro enrere més aviat tendeixo a quedar-me amb els bons moments i procuro extreure'n conclusions positives. I entre aquests records possiblement els millors tenen a veure amb els passejos que feia a primera hora del matí, a les 7, quan sortia a treure el gos. Tot i que en un període de temps vam tenir limitats els passejos, fins i tot els que es feien amb el gos, procurava que l'animal pogués estirar les cames i fes les seves necessitats per tal que no ho haguéssim de tornar a fer fins al vespre. I el recorregut escollit era pràcticament sempre el mateix: pels voltants de Rocaprevera, sovint seguint la carretera de la Coromina. Van ser molts els dies que vam fer el recorregut, dels que tinc més propers de casa, totalment sols. Com a molt ens trobàvem una o dues persones. Una de les imatges que més em va quedar gravades va ser la de veure una guilla que fugia camp a través per amagar-se. La primera i última vegada que n'he vist una en aquests paratges. Sort que el gos no la va veure.

Quan vam començar a entrar en les fases del desconfinament i es van delimitar unes franges horàries per fer sortides, aquell camí cap a la Coromina es va començar a omplir de gent. Hi havia moments del dia que allò semblaven Les Rambles. I és normal que fos així perquè es tracta d'un dels espais més bonics que tenim a Torelló. Desgraciadament, però, també es va començar a omplir d'algunes deixalles i van anar apareixent mascaretes d'un sol ús als marges del camí.

Així doncs, aquella sensació que la natura començava a guanyar o recuperar, amb força, terreny als humans: aquells sons del silenci que fa temps que havíem perdut; aquells animals salvatges desvergonyits; aquells rius d'aigua cristal·lina o aquells cels nets d'avions és dels millors records que m'emporto d'aquells mesos. Records que espero tenir confinats dins meu durant molt de temps.